

• PUFÍK • A ZÁZRAČNÉ JAZERO

Toho večera prišiel Jožko s vyvalenými očami, asi doma zažil čosi mimoriadne.

„Ahojček, Pufík, ahojček, mužíček, ja ti musím povedať, čo sa dnes stalo,“ povedal Jožko a bolo vidieť, že ho niečo naozaj zaujalo.

„Ahojček, Jožko,“ pozdravil sa s kamarátom Pufík, „tak čo ti preletelo cez nos?“

„Pufík, Pufík,“ pokračoval dychtivo Jožko, „tatko dnes priniesol z práce domov živú rybu! Kapra! Dali ho s mamičkou v kúpeľni do vane a kapor tam pláva ako niekde v rybníku! Chcel som sa s ním rozprávať,

ale on nič nepovie. Len tam pláva a pláva, občas pleskne plutvou a voda špliecha až na podlahu.“

Pufík zagúľal očami na všetky strany, usmial sa a zahlásil: „Jožko, to už budú asi Vianoce. Kapor je predsa vianočná ryba. Na Štedrý deň pripraví mamička s tatkom kapra so zemiakovým šalátom a budete mať štedrovečernú hostinu!“

„Jeeee, to teda, huráááá, a tiež budú vianočné koláčiky a darčeky!“ radoval sa Jožko a už sa tešil na Vianoce.

„No áno, ale kapor sa so mnou nechce zhovárať. Pýtal som sa ho, ako sa býva pod vodou, ale on neustále len hľadel, akoby mi nerozumel. A pritom som hovoril nahlas a pomaly, ako mi vravela mamička,“ zlostil sa Jožko.

Pufík sa poškrabkal labkou za uškom, pozrel na Jožka, a pretože je najbystrejší plyšák zo všetkých, hneď vedel, čo má robiť.

„Jožko, ryby predsa nerozprávajú. Ale pretože si môj dobrý kamarát a sme spolu v Rozprávkovej Lehote, ukážem ti Zázračné jazero. V Zázračnom jazere býva pod vodou množstvo rýb a rozprávať vedia úplne všetky. Tá najväčšia z nich, Megasardinka, je moja kamarátka.“

„Hurááá,“ zvolal Jožko, „podme za ňou.“

A tak šli. Cesta k jazero nebola dlhá, pretože v Rozprávkovej Lehote je všetko len kúsok. Prebehli Plyšovou ulicou, vedľa predajne rozprávkových potrieb a okolo Diamantového sadu, a už boli pri jazere.

Zázračné jazero je len jedno a leží v Rozprávkovej Lehote. Voda do neho tečie z niekoľkých prameňov. Jedným z nich je ten zo Studničky splnených želaní. Vteká tam aj živá voda zo Zlatého prameňa. A aby toho nebolo málo, niekedy nad jazerom prší farebný dážď. Nad vodou sa z ničoho nič urobí mrak, ktorý je najskôr modrý, potom zelený, nakoniec červený a žltý – takže z diaľky to vyzerá ako krásna dúha, ktorá však nie je v oblúku z jedného konca na druhý, ale je zamotaná ako veľká farebná mašľa vo vlasoch.

Keď prišli obaja k brehu, zavolať Pufík k hladine: „Megasardinka, halóó! Tu je Pufík s Jožkom, prišli sme na návštevu.“

Chvíľu sa nič nedialo, Jožko sa pozeral okolo brehu, či niekde náhodou neuvidí plávať veľkú sardinku. Odrazu sa ale voda rozvírila, vytvorila sa vlna a spod hladiny vykukla hlava obrovskej ryby – sardinky, ktorá bola väčšia než auto, ktoré mali doma v garáži. A z ničoho nič prehovorila:

„Servus, Pufík, servus, Jožko. To je ale milá návšteva,“ usmiala sa Megasardinka a z úst jej vytryskla voda ako z vodometu.

Pufík zamával labkou rybe na pozdrav: „Ahoj, Megasardinka, vediem ti predstaviť Jožka, svojho kamaráta. Majú totiž doma tiež rybu, ale tá nerozpráva.“

Jožko sa rozhliadal a vrel si, že jazero je naozaj veľké. Navyše sa mu zdalo, že okolo počuje tiché hlásky. A napadlo mu spýtať sa, čo všetko zázračná voda v jazere dokáže. Už totiž dobre vedel, že v Rozprávkovej Lehote je všetko iné, než v skutočnom svete.

„Dobrý deň, Megasardinka, zaujímalo by ma, či zázračná voda z jazera lieči,“ opýtal sa Jožko.

Ryba sa ponorila a zase vynorila a pleskla plutvou o vodu, až vytvorila vlnu.

„Och, to je zvláštna otázka. Kdeže lieči, veď v Rozprávkovej Lehote nie je nikto chorý. Voda zo Zázračného jazera však dokáže všetko oživiť, a navyše naučiť rozprávať. Máme tu hovoriace ryby, ale tiež hovoriace kamene, trstie, a hovorí tu dokonca aj lodička, ktorá po jazere pláva z jedného brehu na druhý.“

„Naozaj?“ žasol Jožko. „A ako to rozpoznam?“

Megasardinka pokynula hlavou smerom k brehu a ukázala Jožkovi kameň, ktorý má hodiť do vody.

Jožko ho zodvihol a prezeral si ho. Bol to obyčajný kameň, akých sa všade povaľuje veľmi veľa. Hodil ho do vody kúsok od brehu. Odrazu hlásky okolo na chvíľu utíchli. Kameň padal ku dnu a z ničoho nič bolo počuť len jeden tichý hlások.

„Uuuuuuuuuuuu, ja letím, ja padám, ja rozprávam!“

Kameň, ktorý Jožko hodil do vody, začal pod hladinou rozprávať! Keď padol ku dnu, zistil, že žije a že vie hovoriť, a bol z toho samozrejme celkom paf!

„Ja žijem! Ja rozprávam! Ja rozprávam, ja spievam! Ja spieeeeeevaaaam!“

Kameň dopadol až na dno, do miest, kde už chvíľku

klebetili dve kamarátky mušle. Pozreli sa na kameň, potom na seba a jedna otrávene povedala: „Ach jaj, ďalší utáraný obliak!“

A druhá pridala: „No áno, tento zase bude spievať a spievať, až nás z toho budú bolieť uši. Ja sa radšej zavriem!“

A len čo to dopovedala, zaklapla sa, aby nemusela počúvať ukričaný kameň. Prvá mušľa pozerá, že odrazu nemá s kým klebetiť. Tak sa obrátila ku kameňu a vyčítala mu: „Ty hruda, nemôžeš na chvíľu mlčať? Alebo ísť hulákať niekam inam?“

Kameň ale nemal pre mušľu pochopenie a začal vykrikovať:

